

Чуздинакъ с. м. чужеземецъ, чужой. **Чуздински пр.** чужой. Чобанъ свири за планина. Ке ида мале, да гу вида, Ако ми е чузды чуздинакъ, чекай мале до година. *В. 111.* Лоза се вие, мома се моли: „Прости ми мале, че ке си ида, На чужда кашта, чужда чуздинска, На чужди мале, мале ке речемъ“. *В. 225.*

Чуканъ с. м. **Чуканецъ** *ум.* 1) пень, нижняя часть стебля. Опытни человекци избиратъ отъ старо лозие прѣчки, кои сж' имали плодъ и кои стоатъ на внѣкашный рядъ чюкана (корена), общно отъ оныя що глѣдятъ камъ Истокъ. *Пк. 72.* На вторахъ годинахъ рѣжятъ на лозие то съ косеръ или съ заванж назъбенж покаралыя младочки и оставятъ само едно око до чюкана, отъ кое покарватъ новы прѣчки и даватъ плодъ. *Пк. 73.* 2) кочень: Тии гжсеницы, кѣту ся наѣдятъ добрѣ, разбѣгватъ ся, и оставятъ голы чюкены или кучаны велкы. *Пк. 713.* 3) *борода въ западкь ср. п. сл.* корѣйка. *Ч. 120.*

Чукара с. ж. небольшое скалистое возвышеніе: Лудитъ конье летѣхж прязъ бразди, чукари, слорове и води. *Тб. 69.* Сивъ соколь ся по чюкарж вие?—Бръснажъ. *Ч. 118.*

Чукманъ* с. м. **Чукманче** *ум.* тоже что сукманъ: Сынъ кытънь чюкманъ (сукманъ) Стояну изгори сърчице. *Пк. 16.* Стано де мари хубава! Ти готовиш, Стано, ти готовиш,— да сж оглавиш,— Та везеш, Стано чюкмане И ткаеш тежки дарове. *Пс. 11—12 р. 166.* Кръстинга не носяше като дружитѣ ся завушка, кичинга или забунче; Нѣ само едно черно чюкманче.—*Зк.*

Чукни—тжпанъ с. м. шутив. эпит. разбойника: Чукни-тжпанъ Мъжочки. *М. 278.*

Чүкница с. ж. название пляски: Имяна на сичкы игроводы. Какъ то, Хойса, Ржченица, чюкница, тропливо, мъдро, и проч. *Пк. 18.*

Чүкнж *гл. св.* **Чүкамъ** *гл. дл.* 1) стувну, стучу: Чюкна, вивка на порти-те, Излегла е Пуца мома, она веле и говоре: „Кои чука, кои вика На наши-те тешки порти!“ *М. 206.* Чорбаджи извъгълъ: „бужоръ!“ Сторило му ся че нѣкой чюка на врата-та. *Л. Д. 70 р. 173.* Пеперутды, кои-то сж были вече слѣпены, подплаши като чюкнешъ съ рѣжакъ исподъ трапезж-тж дѣто сж сложены. *иб. 74 р. 201.* Мыслили че зема-та имала край и че могло да ся иде до крайца-та та оттамъ да си чюкне чловѣкъ главж о небе-то. *иб. 72 р. 98.* Отъ студъ кове клинция Казватъ, кога помръзне нѣкой и си чюка забы-тѣ. *Ч. 205.* Той трепѣри, като листь, чука зъби. *Рш. 49.* Когато Николчу чукала седмата волѣда, то родителите му го завѣле въ училището. *З. 179.* 2) скуюкую: Благоразумните хора иматъ обычай да чюкатъ желѣзото, дорде е горѣщо. *З. 241.* 3) обью, обивью (*плоды съ дерева*); бью, побиваю (*тра-*